

יהודה פוליקור:

„בלי הגיטרה שלי אני אבוד!“

יהודה פוליקור הוא הסולן הכריזמטי של להקת הרוק „בנוזין“. הלהקה הזו היא תופעה בעולם הרוק הישראלי.

יהודה פוליקור, בניגוד לביטחון העצמי שהוא מפגין על הבימה, הוא בחור ביישן, בן 30 המנגן ושר מגיל 15. גם הוא וגם יתר חברי „בנוזין“ הם מהקריות של חיפה.

● קיימת תופעה מוזרה: מאז ה„פינק פלויד“, ה„ביטלס“, ה„רולינג סטונס“, ואריק קלפטון לא קם דור של מוסיקאים מחדשים לרוקנרול. איך אתה מסביר זאת?

זה לא מדויק, יש להקות כמו לוי הראזה ודאיר סטרייט. כשמעתי את דאיר סטרייט הייתי המום. יש לגיטרה שלהם צבע חרש, סאונד חרש, גם בשירה וגם בנגינה. אל תשכחי גם את כריסי אינדל מהפריטנדרס.

● השמות שהזכרת הם של גילאי 30 פלוס. אני מדברת על דור החרש, צעיר, של בני 20.

כל הרוק הישן יש משהו חרש, קחי למשל אתנו: אנחנו מושפעים מקליף, מאלביס, מהביטלס. מסגול כהה מקלפטון, ובכל זאת, יש לנו רברים חרשים משלנו, צבעים חרשים.

אני יודע, זה לא בא לידי ביטוי באלבום הראשון, אך זה יכלוט באלבום הבא. כי האלבום הראשון מבחינתנו זה היה לצאת החוצה ולעשות את מה שאנחנו לא אוהבים — להיחשף. באלבום הבא נעשה מה שאנחנו באמת אוהבים. לכל רוקר אמיתי יש כסיס, לבסיס הזה הוא מוסיף את הצבעים שלו. אני מנגן 15 שנים, ובמוסיקה שאני מנגן יש אותי, יש החידוש שלי.

● היית בלהקה צבאית? לא קיבלו אותי כי אני לא קורא תווים. נבחנו אותי חברים שלי, שידעתי שאין להם הרבה הוה, שעושה אותך למוסיקאי, והם התקבלו. אני לא התקבלתי.

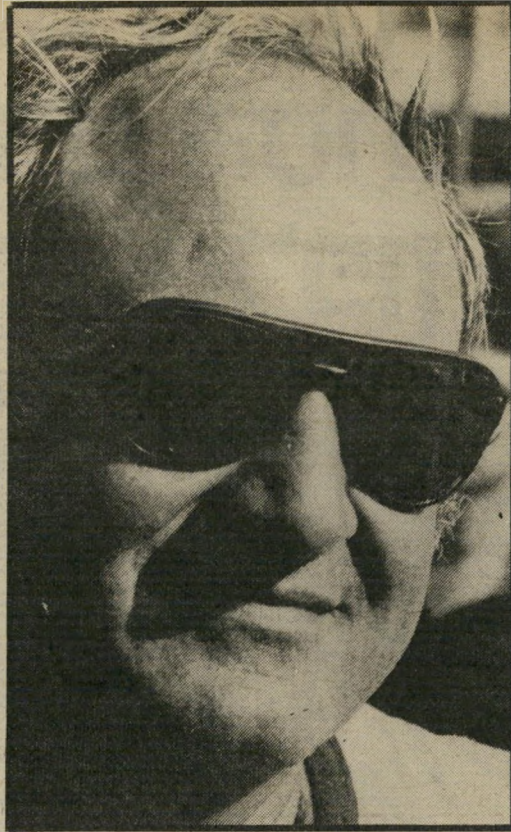
● אתה חושב שזה לא חשוב לקרוא תווים? זה חשוב, אבל אני לא יודע עד כמה. כרגע זה לא חשוב לי, כי זה יכניס אותי למיסגרות.

● גם לנו ומקיפתני לא קראו תווים בתחילת דרכם. מאוחר יותר למדו.

נכון, יתכן שגם אני אלמד מאוחר יותר. בשלב זה יש לי בעיה עם זה — אני פוחד שזה יכניס אותי למיסגרת, שיעשה לי משהו אחר. כרגע אני בטוח כמה שאני עושה. אני לא בטוח שאם אלמד תווים, אעשה אותו דבר.

● בחיים הפרטיים שלך אתה די ביישן. על הבימה אתה מלא ביטחון. איך אתה מסביר את זה?

על הבימה יש עלי גיטרה, שררכה אני מדבר. בחיים הפרטיים שלי אני לא מדבר הרבה, אני מופנם, שתקן. הגיטרה זה הכלי שאני מדבר דרכו, בלי הגיטרה אני אבוד.

יגאל תומרקין:

„הייתי מקים פסל בהתנחלות של התחייה!“

כל דבר שיגאל תומרקין עושה, זוכה בפירסום אדיר. לכן התפלאתי לשמוע כי לפני כשבועיים נחנך גן-פסלים של תומרקין באחד מבסיסי חיל-האוויר, ללא הרעש והצילצולים המלווים.

פניתי אל הפסל ושאלתי אותו:

● למה גן פסלים דווקא בבסיס צבאי? מפני שבאיה מקום בעולם שומרים על פסל של תומרקין, כמו ששומרים עליו בבסיס צבאי? חוץ מזה — אם לא שם, אז איפה? אל תשכחי שהצבא זה עדיין בית-החינוך הגדול ביותר בארץ, והלוואי שהייתי יכול להעמיד פסלים שלי בכל בסיס צבאי.

● הגן מורכב מפסל מרכזי ומפסלים שהעמדת להשאלה לזמן-מה. עשית זאת במיסגרת המילואים שלך?

שום מיסגרת מילואים. עשיתי את זה בהתנדבות. מילואים אני עושה במסגרת האוניברסיטה המשודרת.

● תאר לי את הפסל. הפסל הוא לוח שנה מעוגל, יש עליו סימונים פיסוליים של עונות השנה, והוא מין עיבוד של מונומנטים פרה-היסטוריים כמו סטונהנג'.

● הפסל והגן ניצבים בבסיס של חיל-האוויר. איך זה מתקשר?

כשרואים את הפסל ממעוף הציפור, מקבלים את המבט הנכון שלו. כלומר, הטייסים רואים אותו הכי נכון מלמעלה.

● איך זה שהגן והפסלים לא זכו בפירסום? אל"ף: זה רק נפתח לפני שבועיים. כ"ת: העניין נמצא בבסיס צבאי, כך שאין תנועה של עוברים ושבים. גימ"ל: גם אני שואל את זה.

● היה טקס חגיגי? קצר.

● פסליך קשים להבנה ממבט ראשון. איך קיבלו אותם החיילים?

אני עובד בבסיס כבר שנה וחצי. לאטילאט הם עיכלו את הפסל. היו באים, משוחחים, היו פגישות. הם ראו שהשרד לא נורא כלייך.

● אתה ידוע באיש מחנה-השלום. אחרי מילחמת-הלבנון זה קצת מוזר שאתה מקים פסל בבסיס של חיל-האוויר.

התחלתי את העבודה לפני מילחמת-שלום-הגליל, ואולי דווקא משום כך אני צריך להקים פסלים בחיל-האוויר. הרי כסך הכל אנחנו מעוניינים בהסברה, וכל פסל שלי כאיך דוחף את ריעותי בצורה הטובה ביותר. אני חושב שצריך דווקא לשאול את מפקדי-הבסיס איך הוא הסכים להציג אצלו בבסיס את תומרקין. זוהי בעצם האמביוולנטיות שיש בנו. אני מוכן להקים פסל בהתנחלות של התחיה אם יתנו לי לעשות מה שאני רוצה. יש כאלה הנוסעים אליהם להתווכח איתם, וזוהי צורת הוויכוח הכי-לגיטימית של פסל: לעשות פסל.

מיכל מודעי:

„בעלי הוא חברי כבוד של ויצ"ו!“

אני חושבת ש„ויצ"ו" היא מיפעל חשוב. אני זוכרת, כשהייתי ילדה ולמדתי בבית-הכרם בירושלים, נהגנו ללכת למוסד של „ויצ"ו". שם התגוררו הילדים האומללים, חסרי-הבית, בעיקר ילדים שנולדו מחוץ למיסגרת הנישואין או ילדים ממישפחות הרוסות. היה בנו המון צער על הילדים האלה, אבל לא נעלמו מעינינו התנאים הבילתי-רגילים שבהם התחנכו הילדים: היו להם אולמות מרווחים, המון צעצועים, אחיות שטיפלו בהם וגן ענק.

נימים אלה פותחת „ויצ"ו" במגבית. פניתי אל יושבת-ראש „ויצ"ו" בישראל וסגן-יושב-ראש ההנהלה העולמית של „ויצ"ו", רעיית השר, מיכל מודעי, ושאלתי אותה:

● בשאני קוראת „ויצ"ו", אני אף פעם לא מבינה את המילה.

ויצ"ו הן ראשי התיבות בעברית של השם באנגלית: Women International Zionist Organization. בעברית אנחנו קוראות לעצמנו הסתדרות נשים ציוניות. הארגון נוסד ב-1920 בלונדון.

● מה ההבדל בין „ויצ"ו" וה„הדסה“?

הדסה היא ארגון הפועל בארצות-הסריה, אך ורק למען כתייחולים. אנחנו פועלות בכל העולם, ויש לנו 660 מוסדות ושירותים בארץ. בהם מעונות-יום, כתיספר ומוסדות-חינוך. את יודעת, למשל, שכפר-הנוער הרסים שייך לויצ"ו?

● מודע אינכן פועלות בארצות-הברית?

מכיוון שלפני 60 שנה נחתם הסכם, שויצ"ו תפעל בכל העולם לבר מארצות-הברית. זה היה בתקופה שבה אירופה הייתה חופשית, והיו לנו מרכזים מפוארים במיוחד-אירופה. כיום, כאשר חברות רבות שלנו, לדאבוננו גם מישראל, מהגרות לארצות-הברית, קיבלנו הרשאה מהדסה לשמור על קשר איתן.

● ומה ההבדל בין „ויצ"ו" ו„צעמ"ת“?

מה שמייחד את ויצ"ו זה אפילו-טיות. בתוכנו מאגדות חברות מכל המיפלגות בארץ. אצלנו כמעט כולן עובדות בהתנדבות, ללא שכר. אני לא יודעת אם זה מקובל באירגון אחר. אך ההבדל הגדול בינינו ובין הארגונים האחרים הוא מהבחינה הזו, שאנחנו לא פוליטיות ולא פועלות כדי לצבור כוח אלקטרוני.

● יש גברים ב„ויצ"ו“?

הבה נאמר, שיש יידיים. אל תשכחי שלרוב החברות יש בעלים, ואם הם רוצים או לא, הם כעניין.

קחי אותי למשל. אני לפעמים עובדת 24 שעות ביממה. זה לא היה אפשרי אם בעלי לא היה נותן לי גיבוי. לא הייתי יכולה לעסוק בנושא התנדבותי שגוול ממני כלייך הרבה זמן, אם בעלי לא היה תומך בי, יש לי לעיתים נסיעות ארוכות לחו"ל, נסיעות בלילות. בלי הגיבוי של הבעל והמישפחה, זה לא היה אפשרי.

● איך, אם כך היית מגדירה את תפקידו של בעלך ב„ויצ"ו“?

הייתי אומרת שהוא חבר-כבוד. מכל מקום, הוא עוזר לי מאוד.